

Dorințele Lui și dorințele noastre

Marti, 14 noiembrie 2006

Alina Tudorică

Am întâlnit adesea în istoria personală, în istoria universală și chiar în istoria poporului ales încercarea de a transforma mijlocul în scop, temporarul în perpetuu, efemerul în veșnic. Iar rezultatul evident nu a fost decât stagnarea sau eșuarea lamentabilă a dezvoltării.

Încăpățânându-se parcă în a reedita istoria nefastă a strămoșilor săi, Israelul modern răstoarnă scopurile și planurile divine, mărginindu-se la a atribui prezentului finalitățile viitorului.

Înțelepciunea infinită a conceput în detaliu cursul istoriei și în mila Sa nemărginită a găsit de cuviință să ni-l descopere punct cu punct. Dar atotsuficiența laodiceeană îl ignoră deseori, punând dorința de aprobare din partea celorlalți mai presus de planul divin.

Dorința noastră de a smulge laudele „bisericii surori” ne-a făcut să uităm de dorințele Lui.

Blândețea dragostei agape ne somează încă o dată să ne reconsiderăm atitudinile și să conștientizăm faptul că aprobarea celorlalți depinde în primul rând de împlinirea scopului lui Dumnezeu cu noi. Domnul ne spune în mod cât se poate de clar în Psalmul 126 care va fi momentul în care neamurile ne vor vorbi de bine: „Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului... atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!” Psalmul 126:2

Laudele celorlalți vor fi determinate așadar de ceea ce a făcut Domnul pentru noi, și nu de ceea ce am făcut noi. Realizările noastre denominaționale, sociale, medicale, etc. vor păli în fața eliberării din păcat pregătită de Domnul nostru. Împlinirea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice cu poporul Său, Noul Legământ, scrierea legii în inima păcătosului, părtășia de natură divină, iată ce va stârni aprecierea celorlalte popoare: „Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” Nu vom fi cotați drept „înțelepți” și „pricepuți” decât atunci când vom accepta planul Domnului. Bucuria fiicei Sionului va fi deplină atunci când Domnul Își va ocupa locul în inima ei: „Strigă de veselie și bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin și voi locui în

mijlocul tău, zice Domnul. Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis la tine” (Zaharia 2:10,11).

Corect direcționată, dorința de recunoaștere este îndreptățită, ea izvorând din subconștientul nostru colectiv unde zelul pionierilor a imprimat-o pentru eternitate. Biserica adventistă a fost chemată la existență pentru un scop nobil, acela de a „răscoli lumea” (Fapte 17:6) cu Vestea Bună a eliberării din păcat și de a pune capăt lungului șir de suferințe de pe Planeta Pământ. Efortul nostru denominațional de a ieși din anonim va avea izbândă doar urmând planul Domnului și ținând seama de dorințele Lui, pe care n-a prețuit să ni le facă cunoscute: „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el căci l-am dorit.” Psalmul 132:13,14. Iată deci dorința Domnului: să-și găsească odihna locuind permanent în aceia care vor accepta să-l devină locuință.

Iar dorința Sa nu exclude cu nimic dorința noastră, ci pur și simplu îi facilitează împlinirea. Pentru că doar locuirea permanentă a Duhului Sfânt în noi ne va aduce faima atât de mult râvnită.